

Arrest

nr. 59 602 van 13 april 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX loco advocaat K. DASSEN en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Urualla (Imo State). U bent etnische Igbo en een protestant. In 1966 verliet u een eerste keer Nigeria om te gaan studeren in het Verenigd Koninkrijk. Na een kort verblijf in België en enkele bezoeken aan Nigeria begon u in 1971 een Bachelor opleiding in Zweden gevolgd door een doctoraatsstudie. Na het beëindigen van uw studies keerde u in 1980 samen met uw eerste vrouw (M.C.) en jullie zoon (N.) terug naar Nigeria, waar u gedurende twee jaar doceerde aan de universiteit van Ibadan. In 1980 kreeg u een contract aangeboden als assistent professor bij de universiteit van Houston en verhuisde u zonder uw gezin naar de Verenigde Staten. In 1986 scheidde u van (M.) en ging uw zoon bij uw zus in Aba wonen. Toen uw contract afliep verhuisde u naar Los Angeles waar u deeltijds werk vond als leraar en deeltijds als sociaal assistent. In 1990 hertrouwde u met een Amerikaanse vrouw genaamd Karen Johnson, van

wie u in 1996 bent gescheiden. Nadat u in 1997 op bezoek ging naar Nigeria vergat u een nieuw visum voor de Verenigde Staten aan te vragen en werd u bij aankomst opgesloten. Na een detentie van tien maanden werd u op borgtocht vrijgelaten. U bleef echter problemen hebben met de Amerikaanse immigratiedienst en moest regelmatig naar de rechtbank. In 2000 trouwde u met een Amerikaanse (A.R.) en woonde met haar in California, waar u werkte als sociaal assistent en als veiligheidsagent. Uw vrouw blokkeerde uw procedure om een Green Card te bekomen en in juli 2009 vroeg u de scheiding aan. Toen u begin oktober opnieuw werd opgeroepen om voor de rechtbank te verschijnen besloot u dat de maat vol was en op 7 oktober 2009 verliet u definitief de Verenigde Staten en keerde terug naar Nigeria.

U ging in Aba wonen en werkte als General Manager bij de oliefirma Kaltrup, in Port Harcourt. Op zondag 14 februari 2010 was u thuis en keek u 's nachts, met behulp van uw (nacht)verrekijker door het raam naar de oever aan de overkant van de Imo rivier, toen u daar plots lichtflitsen zag. U zag hoe twee bewakers in camouflagepakken een kooi bewaakten waarin acht blanke personen zaten. U begreep dat het hier om een gijzeling ging en besloot in te grijpen. U stak de rivier over en ging naar de plek waar de kooi stond. U spoot pepperspray in de ogen van de bewakers en opende de kooi. De gevangenen vertelden dat ze vier Amerikanen, twee Canadezen en twee Belgen waren en vluchtten weg. Ook u rende weg naar een smal straatje aan de andere kant van de rivier. Daar waren twee andere politiemannen in burger die u achterna kwamen en u vastgrepen. U werd met een vrachtwagen naar het politiekantoor in Ogbo Hill gebracht en in een cel opgesloten. U diende er formulieren in te vullen over uw identiteit en men vroeg u van wie u de informatie had gekregen dat die mannen daar opgesloten zaten. De tweede dag werden de politiemannen opgeroepen. U bleef alleen achter en zag dat uw cel niet op slot was, waardoor u kon ontsnappen. Omwille van uw problemen besloot u zich schuil te houden in uw geboortedorp Urualla, in het huis van uw vader. Na twee dagen kwamen er twee politiemannen in burger naar het huis van uw vader en vertelden u dat ze op zoek waren naar Iheanyuchukwu. U zei dat u deze persoon was, waarop ze u meenamen naar het plaatselijke politiekantoor waar u werd opgesloten. U vroeg wat er u ten laste werd gelegd maar men zei dat men u pas de volgende dag 's morgens zou verhoren. De volgende morgen ging uw enige bewaker even weg en kon u de deur van uw cel openen en ontsnappen. U ging onmiddellijk naar Lagos naar uw vriend Ben. Die adviseerde u het land te verlaten. Ook uw zoon, die ondertussen in Stockholm (Zweden) verblijft en de Zweedse nationaliteit heeft, stelde voor om bij hem te komen wonen. U besloot het land te verlaten en vroeg een visum aan voor België, omdat de taxichauffeur niet wist waar de Zweedse ambassade lag. Op 24 september 2010 reisde u naar België, waar u de volgende dag aankwam. U werd er opgehaald door uw zoon en reisde per auto naar Stockholm. U ging er naar de Zweedse asielinstanties maar mocht er omwille van de Dublinconventie geen asiel aanvragen. U keerde terug naar België waar u op 8 oktober asiel aanvraagde.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico voor het lijden van ernstige schade' zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten nadat u werd opgesloten door de politie omdat u gijzelaars heeft vrijgelaten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 17 december 2010, hierna CGVS, p. 9), maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat na onderzoek van het administratief dossier blijkt dat uw verklaringen op het Commissariaat-generaal niet overeenstemmen met uw verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal (opgesteld op de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 26/10/2010, hierna DVZ).

U verklaarde op het Commissariaat-generaal dat u in Aba op 14 februari 2010 's nachts instinctief uw verrekijker nam en door het raam begon te kijken. U zag dat acht personen buiten in een verplaatsbare kooi aan de overkant van de rivier opgesloten zaten en u bevrijdde ze allemaal. U werd echter meteen na de bevrijding gegrepen door twee agenten die u opsloten in het politiebureau van Ogbo Hill (CGVS, p. 5). In de vragenlijst verklaarde u daarentegen dat er acht gijzelaars opgesloten zaten in een huis en u besloot om ze te bevrijden nadat er twee gijzelaars werden doodgestoken. U stelde dat u pas twee dagen nadien werd gearresteerd (DVZ, p. 2 punt 3.5). Naast de ernstige tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen is het bovendien weinig aannemelijk dat u zonder specifieke aanleiding door het raam begon te kijken met een verrekijker net op het moment dat er een gijzeling plaatsvond. Ook uw bewering dat de bewakers sliepen en de deur van de kooi niet op slot was, waardoor u de bewakers zonder problemen kon overmeesteren en de gevangenen bevrijden, is merkwaardig, aangezien men toch kan verwachten dat de bewakers niet zo achteloos met hun (kostbare) gevangenen zouden omgaan.

Wat betreft uw tweede arrestatie in Urualla zei u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u werd opgepakt door twee agenten nadat u hen antwoordde dat u in Aba woonde. U werd in het politiekantoor ondervraagd en daarna drie dagen opgesloten in de gevangenis, waarna u kon ontsnappen. (DVZ, p. 2, punt 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u in strijd hiermee dat de agenten naar uw naam vroegen waarop ze te kennen gaven dat ze een arrestatiebevel op deze naam hadden. U stelde dat u werd opgesloten in het politiekantoor van Urualla en u er reeds de volgende ochtend kon ontsnappen, vooraleer men u had kunnen ondervragen (CGVS, p. 6 en p. 8). Daarbij is het ook bevreemdend dat u zich kenbaar maakte toen de agenten in burger die op 20 februari 2010 naar Urualla kwamen vroegen naar (l.). Uit het feit dat ze zowel vroegen naar (l.) en tegelijk vroegen wie u was, blijkt immers impliciet dat ze niet zeker wisten dat u de (l.) was waar ze naar op zoek waren. Bovendien verklaarde u dat u naar Urualla gevlucht was om u daar te verstoppen (CGVS, p. 6), hetgeen het des te eigenaardiger maakt dat u uw identiteit aan deze agenten prijs gaf. Daarenboven vertelde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u na uw tweede ontsnapping eerst naar uw huis ging om geld te halen en u daarna naar Lagos reisde (DVZ, p. 2, punt 3.5), terwijl u op het Commissariaat-generaal verklaarde dat u uw portefeuille op zak had en u na uw ontsnapping rechtstreeks naar Lagos ging (CGVS, p. 6).

De vaststelling dat uw verklaringen met betrekking tot cruciale aspecten van uw asielrelaas dermate van elkaar afwijken tast bijgevolg de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ernstig aan.

Voorts moet worden vastgesteld dat uw verklaringen met betrekking tot uw ontsnapping uit het politiebureau van Ogbo Hill en Urualla hoogst onwaarschijnlijk zijn.

Voor wat uw ontsnapping uit het politiebureau van Ogbo Hill betreft stelde u dat de bewakers op een bepaald moment werden opgeroepen en dat een bewaker vergeten was uw cel te sluiten, waarna u de celdeur langzaam opende en wegrende (CGVS, p. 6). Enkele dagen later werd u in het politiestation van Urualla opgesloten. U stelde dat de echte sleutel van uw cel zoek was en dat de sleutel die in het slot van uw cel zat niet sterk genoeg was, zodat u andermaal uit gevangenschap ontsnapte (CGVS, p. 6). Het is echter eigen aan een gevangenschap dat er bewakers en/of een slot voorhanden zijn. Indien het een menselijke fout betrof is het bovendien weinig aannemelijk dat deze twee maal na elkaar voorviel.

Ten slotte haalt u onvoldoende elementen aan die erop wijzen dat u voor uw eventuele problemen – als ze al aan de werkelijkheid zouden beantwoorden, hetgeen in het licht van het voorgaande kan worden betwijfeld - geen bescherming zou kunnen krijgen van de Nigeriaanse autoriteiten of u niet elders in het land zou kunnen vestigen.

U stelde dat u door het Nigeriaanse leger en de politie wordt gezocht, die samenwerken met ontvoerders om zo een deel van de buit te bemachtigen (CGVS, p. 9). Het Commissariaat-generaal beschikt evenwel over informatie waaruit blijkt dat bij recentelijke ontvoeringen in Abia state de autoriteiten wel degelijk actie ondernamen om de gegijzelden te bevrijden en de ontvoerders te arresteren (zie landeninformatie). Bovendien verwees u zelf naar de recente interventie van het leger en de politie in Rivers State, die tot doel had de ontvoeringen in de regio te stoppen (CGVS, p. 8). Zelfs indien enkele politieagenten zouden samenwerken met ontvoerders kan men niet spreken van een algemene onwil of onmacht van het Nigeriaanse veiligheidssysteem om het probleem van de ontvoeringen in de regio aan te pakken.

Gevraagd naar uw vrees bij een eventuele terugkeer naar Nigeria gaf u bovendien aan dat uw vrees het lokale niveau, met name Aba en Urualla, niet overstijgt maar dat u niet elders in Nigeria kon wonen omdat u er niemand kende en u te oud bent. In Lagos, waar een goede vriend van u woont, is het volgens u dan weer te duur (CGVS, p. 9). Dit zijn echter ontoereikende redenen om een intern vluchtalternatief niet te overwegen en beroep te doen op internationale bescherming. Bovendien verbleef u na uw vlucht twee maanden in Lagos (CGVS, p. 8) en reisde u in die periode ook naar Aba (CGVS, p. 2) en Port Hartcourt (CGVS, p. 7) zonder dat u hierbij problemen kende met uw belagers (CGVS, p. 8), wat het vermoeden sterkt dat u eventuele nieuwe problemen kan voorkomen door u elders in Nigeria te vestigen. Bovendien kan er worden verwacht dat u gezien uw diverse ervaringen en verwezenlijkingen in binnen- en buitenland (CGVS, pp. 2-4) over de nodige zelfstandigheid beschikt om uw leven opnieuw op te bouwen in Nigeria.

Uit dit alles blijkt dan ook dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat het verlaten van uw land de enige mogelijke optie voor u was.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Uw werkvergunningen (2005-2006 en 2006-2007) en rijbewijs van de Verenigde Staten (uitgegeven op 06/05/2006 te California) bevatten gegevens betreffende uw identiteit

en verblijf in de Verenigde Staten die hierboven niet in twijfel worden getrokken. Ook uw Affidavit (uitgegeven op 27/10/2003 te Aba) en echtscheidingsdocumenten bevatten persoonlijke en identiteitsgegevens waaraan in casu niet wordt getwijfeld. Uw paspoorten (uitgegeven op 28/05/2003 te Urualla en op 29/04/2010 te Owerri) tenslotte, bevestigen uw verklaringen betreffende uw verschillende buitenlandse verblijven en uw reisweg naar België. Bovendien blijkt uit de datum van aflevering van uw laatste paspoort (dd. 29/04/2010) en uit de uitreisstempel (dd. 24/09/2010) vanuit Port Harcourt dat u in elk geval niets in de weg gelegd werd door de Nigeriaanse autoriteiten om een paspoort te verkrijgen en het land te verlaten. De na het gehoor (17/12/2010) per fax verstuurd kopie van een badgevormig document waarop uw naam staat, maar waarop de ander gegevens quasi onleesbaar zijn, doet evenmin afbreuk aan hogervermelde vaststellingen, hetgeen ook geldt voor een op 20/12/2010 per fax verstuurd persartikeltje in het Zweeds over kidnapping in Nigeria. Voor wat de op 20/12/2010 per fax verstuurd schriftelijke verklaring van uw hand betreft kan nog het volgende worden opgemerkt. U stelde hierin geheugenstoornissen te hebben ten gevolge van de opeenvolgende detenties, maar uit het gehoor van het Commissariaat-generaal blijkt dat u bijzonder goed gesitueerd bent in tijd en ruimte en dat u tijdens dat gehoor nergens melding maakte van geheugenstoornissen. Bovendien werden uw opeenvolgende detenties om uiteenlopende redenen niet overtuigend bevonden. Bijgevolg kan deze opmerking bezwaarlijk worden weerhouden als element om bovenstaande vaststellingen te weerleggen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat een schending van de materiële motiveringsverplichting en artikel 48/4, § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (verder: vreemdelingenwet) wordt opgeworpen.

Verzoeker betwist tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd en meent dat het CGVS het één en ander verkeerd geïnterpreteerd heeft. Bovendien werd hem het afgelegde verhoor bij DVZ niet voorgelezen. Verzoekers eerste raadsman wees hem er niet op de door hem afgelegde verklaringen bij DVZ te herlezen met een tolk, zodat verzoeker eventuele vergissingen of incorrecte weergaven van de feiten niet heeft kunnen rechtzetten. Het eerste verhoor was bovendien summier en er werden geen gedetailleerde vragen gesteld zodat het ene interview niet zomaar met het andere kan vergeleken worden.

Verzoeker is 67 jaar en heeft medische problemen waardoor hij niet altijd even helder is. Hij werd reeds behandeld door de arts van het opvangcentrum van Kapellen. Het CGVS heeft hiermee tijdens het verhoor geen rekening gehouden. Verzoeker zal aangaande zijn medische problemen nog een attest voorleggen.

Verzoeker stipt aan dat er op 14 januari 2010 twee incidenten plaatsvonden, één overdag en één 's avonds/'s nachts. Het is tijdens het tweede incident dat hij besloot in te grijpen. Hiermee heeft het CGVS geen rekening gehouden. De kooi van de gevangenen was niet op slot. Zij was door middel van een soort pin afgesloten, die langs buiten makkelijk te openen was maar langs binnen (voor de gevangenen) niet. De bewakers waren op dat ogenblik aan het slapen, reden waarom verzoeker de gevangenen kon bevrijden. Twee dagen nadien werd hij gearresteerd. In Urualla werd hij eveneens gearresteerd door twee politiemannen in burger. Zij vroegen hem of hij van Aba was en (I.) heette. Omdat verzoeker niet zag dat het politiemannen waren (zij waren immers in gewone burgerkledij gekleed) antwoordde hij positief. Hij werd opgesloten in een cel maar kon na één dag ontsnappen omdat zijn cel niet goed afgesloten was.

Verzoeker meent onmogelijk te kunnen terugkeren naar Nigeria omdat zij nog steeds naar hem op zoek zijn. Eender waar in Nigeria zullen zij hem vinden en hij zal in het ganse land wel degelijk problemen kennen. Verzoeker meent dat de situatie in België niet zomaar kan vergeleken worden met die in Nigeria. In Nigeria is er veel corruptie. Het is niet abnormaal dat politie en leger omgekocht worden en er smeergeld betaald wordt. Bovendien vinden er regelmatig ontvoeringen plaats. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift eveneens aan document van zijn werkgever van 10 januari 2011 waaruit zijn problemen blijken en hij nog steeds niet kan terugkeren.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR,

Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Waar verzoeker opwerpt dat zijn verhoor bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet werd voorgelezen, blijkt dat dit een blote bewering betreft. Uit de 'Vragenlijst' voor het CGVS blijkt immers dat het verslag aan verzoeker werd voorgelezen in het Engels, waarna hij het ondertekend heeft (administratief dossier, stuk 10, p.3). Verweerder merkt terecht op dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Ondanks het feit dat de 'Vragenlijst' niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle essentiële elementen van zijn vervolgingsrelaas zo volledig mogelijk en correct weergeeft.

De bestreden beslissing motiveert op gefundeerde wijze waarom verzoekers verklaringen op het CGVS niet overeenstemmen met zijn verklaringen in de voormelde 'Vragenlijst'. De vastgestelde tegenstrijdigheden zoals deze blijken uit het administratief dossier en de motivering van de bestreden beslissing, hebben betrekking op cruciale aspecten van zijn asielaanvraag, waardoor deze de geloofwaardigheid ervan ernstig aantasten, te dezen (i) de plaats waar de gegijzelde personen verbleven (ii) het tijdstip waarop hij werd gegrepen door de politieagenten (iii) de omstandigheden van de tweede arrestatie en bevrijding. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een nieuw document van het Cottage Hospital van Abia State (stuk 2). Het door verzoeker bijgebrachte medisch document, dat melding maakt van een trauma en psychologische problemen tengevolge van een kidnaping van 16 februari 2010 tot 26 februari 2010 (elf dagen), ondermijnt verder zijn geloofwaardigheid omdat het document uitgereikt is op 16 februari 2010, de datum van verzoekers ontvoering, en zeker omdat dit document melding maakt van een kidnaping van elf dagen, terwijl verzoeker zijn asielaanvraag gebaseerd is op twee arrestaties.

Waar verzoeker thans melding maakt van twee incidenten op "14.01.2010", blijkt dat hij de feiten situeerde op 14 februari 2010, alsook dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij 's nachts getuige was van een gijzeling en direct na de bevrijding van de gijzelaars opgepakt is door politie in burgerkledij en meegenomen werd naar het politiekantoor; hij verbleef twee dagen in de cel en de derde dag kon hij ontsnappen. Op 18 februari 2010 ging verzoeker naar zijn dorp Urualla, waar twee dagen later politiemannen in burgerkledij naar hem op zoek waren; vervolgens belandde verzoeker in de cel in het station van Urualla en de volgende ochtend slaagde hij erin te ontsnappen (administratief dossier, stuk 4, p. 5 - 6). De vermelding in het verzoekschrift van twee incidenten op dezelfde dag vindt aldus geen steun in verzoekers verklaringen.

Uit verzoekers gehoor op het CGVS blijkt dat hij goed gesitueerd is in tijd en ruimte en tijdens het verhoor geen enkele melding maakte van geheugenstoornissen. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn leeftijd en medische problemen hem ervan zouden weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen onverkort overeind blijven. Verzoeker slaagt er evenmin in om zijn beweerde geheugenproblemen te staven met enig overtuigend medisch attest.

Verzoekers asielrelaas ontbeert omwille van de hogere vaststellingen elke geloofwaardigheid. Het door verzoeker bijgebrachte document van zijn werkgever kan zijn teloorgegane geloofwaardigheid niet herstellen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.1. Verzoeker stelt dat de subsidiaire beschermingsstatus niet onderzocht en gemotiveerd is. In het administratieve dossier is geen enkele informatie of verwijzing naar de huidige situatie in Nigeria terug te vinden, terwijl er niet getwijfeld wordt aan zijn identiteit, nationaliteit en profiel. Uit het toegevoegde reisadvies voor Nigeria blijkt dat er wel degelijk problemen zijn. Verzoeker citeert uitgebreid uit dit reisadvies. Hij meent dan ook wel degelijk in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming. Bij een terugkeer heeft hij schrik dat hij het slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst. Een onmenselijke of vernederende behandeling is in strijd met artikel 3 EVRM.

3.2. Waar verzoeker citeert uit het bijgevoegde reisadvies voor Nigeria moet worden opgemerkt dat dergelijk reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en geenszins een leidraad vormt voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekers bewering dat de bestreden beslissing niet vermeldt welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas (zie sub 2.2.) toont verzoeker niet aan dat zijn situatie beantwoordt aan de bepalingen van artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie in het dossier en de geciteerde landeninformatie in het verzoekschrift kan evenmin afgeleid worden dat de situatie in Nigeria beantwoordt aan de bepalingen van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus dient derhalve aan verzoeker te worden ontzegd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS